

DR. BEER MIKLÓS VÁCI MEGYÉSPÜSPÖK 2018. FEBRUÁR 25-EI SZENTBESZÉDJE

Szeretett testvéreim! Az Isten-élményről szeretnék beszélni Nektek. Elsőként Ábrahám példáján keresztül, aki megtapasztalta a legnagyobb áldozatot kívánó próbatételt, és az abból való szabadulást. Gondoljuk el, mit élhetett át: viszi a fiát, a legdrágább kincsét, és Isten azt kéri tőle, hogy ölje meg! Megy föl az úton. Micsoda vívódás lehetett a lelkében: Akiben bíztam, ezt kéri tőlem? És amikor már éppen veszi a kést, akkor állítja meg az Atya. Elgondolom, hogy milyen lélekkel jött vissza a hegyről a fiával. Megszabadult, és megsejtette, hogy az Úristen mindennél jobban szereti őt.

A másik jelenet: a golgotai kereszt. Az, amit ma a Szentmisében újra akarunk élni, hogy Isten valóban feláldozta a fiát értünk. És osztozik a mi szenvedéseinkben, fájdalmainkban, és bátorítást ad, hogy mi se veszítsük el a hitünket. A kereszt alatt ott áll Mária és János. És megtapasztalják azt a borzalmas dolgot, hogy látják meghalni Jézust, a Mestert.

A kettő között pedig ott van a mai Evangélium alapján a három tanítvány istenélménye. Mennek föl a hegyre, úgy, mint máskor is, Jézussal együtt. És egyszer csak minden új értelmet kap. A kedves, szeretett tanító az ő fénylő ragyogásával megmutatja nekik, ráébreszti őket, hogy Őbenne a végtelen, szerető Isten van jelen. Ez az égi szózat, mindnyájunknak szól bátorításként, hogy Ő a szeretett fiam, akit föláldozok értetek, és aki értelmet ad minden sorsnak.

A szentmise elején azt mondtam: mindannyian a saját istenélményünket akarjuk újraélni. Segítségül hívom Szent Pál apostol gondolatait, aki az mondja, ha a Fiát nem kímélte értünk, hogyne ajándékozna meg minket? Ezt értette meg a damaszkuszi kapunál, ahol Jézussal találkozott. Az egészen más útra induló Pál, aki üldözni akarja Jézus tanítványait, egy egészen más értelmet talál az életének. „Én vagyok, akit üldözöl, akitől távol akarsz maradni”.

Ezekben a napokban az egész világon visszaemlékeznek az első világháború befejezésére. Száz évvel ezelőtt lett vége a négyéves, Nagy Háborúnak. 65 millió katona ment a frontra. És minden tízedik katona ottmaradt a harctéren. Több mint 6 millió áldozata volt a háborúnak. Nagypám is ott volt a szerbiai fronton. Én már őt nem ismerhettem, de a nagymama sokat mesélt róla, hogy ott, a lövészárokból, a karikagyűrűjét morzsolgatva gondolt feleségére és négy gyermekére. Az a tudat, hogy érte imádkoznak, erőt adott neki, és haza is tért a szörnyűségből. Amikor véget ért a háború, akik megmaradtak, hazatértek, és ezt az örömet nevezhetjük az ő Isten-élményüknek. De mindnyájan valamilyen módon megtapasztaljuk ezt, amikor egy betegségből meggyógyulunk, vagy amikor egy anyagi gondból kilábalunk, amikor sikerül egy családi viszályból megbékélve kijönni, amikor hosszú idő után találkozhatunk egy számunkra fontos személlyel. A személyes Isten-élményünk új értelmet ad mindennek.

Egy alkalommal a Pilisi erdőbe mentem kirándulni gyerekekkel. Biciklivel mentünk, 25-30 gyerekkel. Egy tisztásra értünk, letették a biciklit, és a lányok elmentek virágot szedni, a fiúk elkezdtek focizni, és én úgy végignéztam rajtuk, és mondtam, hogy az Úristen bízik bennem, hogy rám bízta ezeket a gyerekeket, de a szüleik is bíznak bennem, akik ugyanúgy elengedték őket velem. Ahogy visszagondolok, ahogy végignéztam a gyerekseregen, az erdőszélén, átgázolt a lelkem valami nagy béke és öröm, hogy az Úristen ennyire bíz bennem.

Mindnyájan valahol megtapasztaljuk ezt az Isten-élményt, amikor, ahogy Ady mondja versében: „Hirtelen és váratlanul átölel az Isten” – hirtelen, váratlanul, amikor nem is gondolok rá, amikor a lelkem roskadozva vittem, amikor elszomorodtam, úgy éreztem, túl

nehéz a sors, amit nekem vinnem kell, és hirtelen átölel az Isten. Most idejövünk a mai szentmisére, elindulunk kiválasztott tanítványként, mint Péter, Jakab, János, és odamegyünk együtt most már a golgotai áldozathoz. Máriával, Jánossal és a többiekkel kiegészülve feltekintünk a keresztre, de már ott van benne, mögötte a feltámadás öröme. Így szeret minket az Isten, és Jézus feltámadásával ad értelmet minden emberi sorsnak. Ez az az öröm, amit az emmauszi tanítványok éltek át, amikor az úton Jézussal beszélgettek, és odaérve a házhoz Jézus kenyeret vett a kezébe, megtörte, és akkor felismerték, hogy Ő az. Lángoló szívvel mentek vissza a tanítványok közé, megosztották a többiekkel az Isten-élményüket. Ezt éljük át minden Szentmisében, évszázadok óta, hogy megvigasztaljon minket, hogy Ő velünk van, a feltámadt Jézus.

Ámen.